

Hồi Thứ Bảy Mười Ba

DI HÌNH KỶ THUẬT

Tình linh, một bóng người đẩy cửa bước vào thì ra là một tú sĩ trung niên. Đinh Hạo ngẩng đầu lên nhìn, gương mặt trông rất quen thuộc, nhưng không làm sao nhớ ra gặp y ở đâu, bèn trầm giọng hét:

– Tại sao bằng hữu chẳng quen biết mà xông vào phòng người ta?

Tú sĩ trung niên kinh ngạc nói:

– Hiền đệ, người không nhìn ra ta sao?

– Người là ai?

– Xích Ảnh Nhân, có nhớ chẳng, Xích Ảnh Nhân...

– Xích Ảnh Nhân! Từng nghe nói rồi... nhưng mà chúng ta từng gặp nhau ở đâu?

– Hiền đệ, còn nhớ tiểu đảo ở giữa hồ chẳng?

– Tiểu đảo giữa hồ... hình như ta từng đến đó...

Xích Ảnh Nhân trầm giọng hét lớn:

– Đinh Hạo, định lực của người đâu mất rồi, cố gắng suy nghĩ xem, Ly Trần Đảo, Xích Ảnh Nhân, suy nghĩ đi nào, cố sẽ suy nghĩ đi nào?

Đinh Hạo kinh ngạc ngẩng nhìn Xích Ảnh Nhân, cố gắng tập trung ý nghĩ lại, dù sao định lực của hắn cũng thuộc loại siêu phàm nhập thánh, cuối cùng đã khôi phục lại một ít ký ức, nhưng không mấy rõ lắm.

Xích Ảnh Nhân từng chữ một nói:

– Đinh Hạo, chúng ta tình bạn như ruột thịt, người còn nhớ chẳng? Người nhớ thử nào, mau lên Xích Ảnh Nhân...

Đinh Hạo suy nghĩ một cách đau khổ, cuối cùng nghi hoặc nói:

– Người là đại ca chẳng?

Xích Ảnh Nhân mừng quýnh nói:

– Đúng rồi, suy nghĩ tiếp nữa đi!

– Ta... không còn nhớ gì nữa...

– Người trúng kế của Hư Ảo Lão Nhân rồi, còn nhớ uống loại thuốc cố thần linh đơn gì không, đó là thuốc mê, lão làm cho người mê man mất đi bản tánh, để trở thành công cụ cho lão sai khiến, hiền đệ, nhớ đi nào, tập trung tâm thần chớ để phân tán...

Đinh Hạo được Xích Ảnh Nhân liên tục khích lệ nhắc nhở, ý chí đã từ từ tập trung...

Xích Ảnh Nhân xúc động mãnh liệt nói:

– Thuốc mê, đệ uống phải thuốc mê thần rồi, hiền đệ người dùng công lực thử vận hành tổng chất độc ra xem nào, thử nào, mau lên...

Đinh Hạo lẩm bẩm nói:

- Độc... độc... ta đã trúng độc...
- Đúng thế, nhưng ta không có cách giải độc, đây là loại độc cao cấp mà.
- Ta... ta có...

Xích Ảnh Nhân mừng quýnh nói:

- Hiền đệ, người có được vật giải độc sao?
- Hình như... ta có...
- Ráng nghĩ xem nào?
- A! Ta nhớ rồi, ta có Tị Độc Châu có thể giải độc được...
- Đâu? Tị Độc Châu của người ở đâu?
- Ta... quên mất...
- Trong túi áo người tìm xem?

Đinh Hạo ngớ ngẩn đưa tay vào túi áo mò mẫm một hồi, cuối cùng lấy ra viên Tị Độc Châu mà Uy Linh phu nhân đã tặng cầm trong lòng bàn tay, nhưng chẳng biết cách dùng thế nào?

Xích Ảnh Nhân cau mày suy tư hồi lâu nói:

- Ngậm vào miệng thử xem thế nào?

Đinh Hạo nghi hoặc bỏ vào miệng ngậm lấy, kỳ trân dị bảo quả có công hiệu phi phàm, ngọc châu vào miệng, một luồng khí mát lạnh chạy khắp châu thân, lưu hành đến não bộ, bất thành linh ý thức tỉnh táo lập tức, cặp mắt vừa nhìn thấy Xích Ảnh Nhân, kinh ngạc vui mừng kêu lên một tiếng.

- Đại ca!

Tức thì Tị Độc Châu theo đó tuột khỏi miệng rơi ra đất.

Xích Ảnh Nhân vội vàng cúi người lượm lại hạt châu, đặt vào tay Đinh Hạo xúc động nói:

- Hiền đệ, làm ta sợ quýnh lên!

Đinh Hạo trầm tư giây lát, tất cả tình hình đã nhớ mồn một, rùng mình nói:

- Đại ca, chuyện gì thế này?
- Tí nữa người bị Hư Ảo Lão nhân giết chết!

– Nói sao, lão muốn giết ta?

– Đúng thế, lúc đệ nhập định luyện Dịch Hình Thuật, y muốn giết ngươi, ta cố ý phát ra tiếng cười lạnh lòng làm cản trở y...

– Thế tại sao lão lại truyền Dịch Hình Thuật cho ta?

– Y muốn lợi dụng ngươi, y cho đệ uống thuốc mê thần lại nói dối là cố thần đơn...

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

– Lão thất phu này độc ác thật, đại ca có biết lai lịch của y chẳng?

– Không biết, y giả làm bị thương cầu cứu, đệ ra tay cứu y, nhưng ta chẳng dám lên tiếng, ta không phải địch thủ của y...

– Tại sao đại ca biết không phải địch thủ của y?

– Ta thấy y giết người chỉ giơ tay nhẹ nhàng thôi.

– Tại sao lúc lão và đệ chia tay mà đại ca không thông báo cho đệ biết ý đồ của lão?

– Tại ta tính sai nước cờ, vì lúc đó ta chẳng biết được y có ác ý cay độc như thế vả lại ta theo dõi ý định điều tra cho ra lai lịch của y...

– A!

– Y bảo đệ ở lại đây chờ đợi, thế thì y sẽ trở về bây giờ!

Đinh Hạo cảm phẫn nói:

– Ta sẽ chờ đợi y!

Xích Ảnh Nhân trầm trọng nói:

– Hiền đệ phải hết sức cẩn thận, võ công của y kỳ lắm, trong chốn giang hồ ta chưa từng nghe nói Hư Ảo Lão Nhân bao giờ, có lẽ y tự đặt lấy thôi, theo thiển kiến, hiền đệ cứ giả vờ bị được vật khổng chế, thừa dịp này dò thám lai lịch của y là hay nhất!

Đinh Hạo gật đầu nói:

– Được, mình cứ tương kế tựu kế cũng tuyệt thôi!

Xích Ảnh Nhân ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Đinh Hạo, chuyển đề tài nói:

– Sao hiền đệ lại có Tị Độc Châu?

– Uy Linh phu nhân tặng cho đệ đấy.

Xích Ảnh Nhân thất kinh nói:

– Hiền đệ đã vào được Uy linh Cung?

– Đó cũng là cơ duyên thôi!

Thế rồi Đinh Hạo đem việc theo dõi Uy Linh Sứ Giả và vào núi cầu được cho hãn thuật lại một phen.

Xích Ảnh Nhân xúc động vô cùng nói:

– Hiền đệ, người cực nhọc với ngu huynh như thế này, ta không bao giờ quên cả, chuyện cầu y không cần thiết nữa, chứng bệnh của ta chỉ có một người duy nhất mới trị được mà thôi nhưng ta thì không thể cầu người trị...

– Tại sao vậy?

Xích Ảnh Nhân buồn bã nói:

– Người ấy gặp mặt ta ắt phải giết ta ngay!

Đinh Hạo kinh ngạc không ít, ngơ ngẩn nhìn Xích Ảnh Nhân hồi lâu, nghĩa khí xung thiên nói:

– Đại ca, người cứ nói y là ai?

Xích Ảnh Nhân cười nhạt nói:

– Hiền đệ ta không thể nói cho người điều này, người giết ta là điều phải, vì lỗi lầm do ở nơi ta.

Đinh Hạo bất giác cứng miệng, thế thì còn gì để nói nữa. Xích Ảnh Nhân tình ý đậm đà nói:

– Hiền đệ, người có trách ta chẳng nói ẩn sự này ra cho người nghe chăng?

Đinh Hạo lắc đầu nói:

– Không, tiểu đệ chẳng nghĩ thế, nhưng chỉ cảm hận mình không thể chia sẻ được nỗi đau khổ lúc chứng bệnh của đại ca bộc phát thế thôi.

Hai mắt của Xích Ảnh Nhân đỏ ngầu, nắm chặt lấy tay của Đinh Hạo, xúc động nói:

– Được bạn thế này, dù có chết cũng chẳng ân hận thay.

Đinh Hạo cũng xúc động không kém nói:

– Đại ca, tiểu đệ có ý tưởng này từ lâu rồi.

Xích Ảnh Nhân chăm chăm nhìn Đinh Hạo hồi lâu trầm trọng nói:

– Hiền đệ ta có một việc muốn nói với đệ từ lâu...

– Đại ca có điều gì cứ nói, tiểu đệ sẵn sàng lắng tai nghe đây?

– Hành vi quá khứ của ngu huynh bị người khinh miệt thậm tệ, từ khi quen biết hiền đệ và phong độ tư cách làm người của đệ khiến cho ngu huynh cảm động vô cùng do thanh tình sâu đậm ấy huynh cố gắng triệt để ngộ sự sai lầm trước kia, nhưng muốn... hồi đầu sửa đổi lại ngại rằng đã muộn màng rồi...

– Đại ca nói sao thế?

– Ngại rằng một ngày nào đó hiền đệ biết được quá khứ của huynh sẽ quay

mặt bỏ đi.

Đinh Hạo chẳng chút do dự nói:

– Đại ca, chúng ta là con người chứ nào phải thánh hiền, há chẳng có sự sai lầm trong đời tiểu đệ được đại ca chẳng chê bai chọn làm tri kỷ, tình bạn cao như núi Thái Sơn, dù quá khứ thế nào đi nữa, tiểu đệ chỉ nhận biết người đại ca bây giờ thôi.

– Thật chẳng?

– Tiểu đệ không phải hạng người ăn nói hai lời, nói sao làm vậy thôi!

– Chỉ ngại đến lúc đó...

– Tại sao đại ca đánh giá đệ thấp như thế? Chả lẽ huynh cần đệ rạch tìm ra để chứng minh cho tấm lòng chân thật ấy chẳng?

Xích Ảnh Nhân quá xúc động không cầm lòng được nữa bèn để cho đôi giọt lệ tuôn dài mỉm cười nói:

– Hiền đệ, ta yên tâm rồi!

Đinh Hạo thở dài nói:

– Đại ca chẳng nên lo lắng làm gì, sự việc quá khứ tiểu đệ quyết chẳng thắc mắc mà cũng không muốn biết nữa.

– Hiền đệ, ta... chẳng biết phải nói sao đây!

– Đại ca, chúng ta chớ nói chuyện này nữa, đại ca rời khỏi tiểu đảo được bao lâu rồi?

– Khoảng nửa tháng rồi!

– Ra đây có việc chi chẳng?

– Chẳng có việc chi cả, du ngoạn thôi!

– Sao lại biết tiểu đệ xuống phía Nam?

– Ngẫu nhiên trùng phùng thôi!

– Đại ca đến Tào Dương lần thứ hai rồi, có phải đi đến Bình Tung Vô Ảnh trần Cái chẳng?

– Không, ta biết khó tìm gặp y lắm, dù có tìm gặp cũng bằng thừa, đối với bệnh tuyệt vọng này ta đã chịu thua.

– Nhưng tiểu đệ thì chẳng chịu thua, phải tìm cho được danh y giải trừ đau khổ cho đại ca mới thôi.

– Hiền đệ, ta chỉ biết cảm kích đệ, ngoài ra không biết nói gì hơn.

– Đại ca đối với đệ tình sâu nghĩa nặng, thì lại nói thế nào đây?

– Xem như huynh đệ ta có duyên phận thôi.

Bổng Đình Hạo nghĩ ra một đại sự, mãi không có cơ hội được hỏi, bây giờ là cơ hội tốt nhất, liền nói:

– Đại ca, tiểu đệ có một việc xin hỏi...

– Việc gì?

– Đại ca có biết cách Ly Trần Đảo khoảng mười dặm có một Cách Thế Cốc chẳng?

Xích Ảnh Nhân rùng mình bắn người lên, hãi hùng nói:

– Ta biết, có sao chẳng?

– Chút nữa tiểu đệ chết ở trong Cốc ấy!

– Hiền đệ... vào Cách Thế Cốc rồi?

– Đúng thế, tiểu đệ cùng Độc Tâm Phật cá độ ác đấu, cơ hồ lưỡng hại câu thương, trong lúc ngồi điên tức tại sơn cốc bị Tố Y Tiên Nữ Hứa Mị Nương thừa nguy hiểm bắt về sào huyệt...

– A! Sau đó thế nào?

– Đại ca đã biết Cách Thế Cốc, chắc cũng sẽ biết hành vi của Hứa Mị Nương rồi, tiểu đệ chẳng tiện kể lại, nói cho ngay y dùng đủ mọi thủ đoạn tiểu đệ vẫn không xa ngã, y xấu hổ phát súng lên đã nhốt tiểu đệ vào thạch lao...

– A! Thạch lao!

– May mà thạch lao vì thiên tai địa biến, vách đá loét hở may được ăn thông lao thất kế bên, nhờ thế được một lão nhân chỉ vẽ một bí đạo thoát khỏi đường chết...

Xích Ảnh Nhân hai mắt tròn xoe, găm rống nói:

– Một lão nhân, người vẫn còn sống ư?

Đình Hạo kinh ngạc nói:

– Đại ca quen biết lão nhân đó sao?

– Nhiều năm trước kia từng gặp lão!

– Lão nói bị nhốt vài chục năm trời, làm thế nào đại ca gặp được lão?

– A! Không, không phải gặp lão, mà nghe người trong cốc nói lại, hiền đệ có nói chuyện với lão không?

– Có!

– Lão nói những gì? Lão chẳng nói sự thể trắng đen ra sao, chỉ nói rằng Hứa Mị Nương quyết không dám giết lão, nhưng cũng chẳng buông tha lão, lão cũng chẳng muốn tái xuất giang hồ, đại ca có biết sự thể bên trong chẳng?

Xích Ảnh Nhân lắc đầu nói:

– Chẳng biết, sau đó thế nào nữa?

Trực giác Đinh Hạo cho biết Xích Ảnh Nhân chẳng thật lòng, vả lại thần tình có chút kỳ lạ, nhưng bất tiện dọ hỏi dừng lại một hồi lại nói tiếp:

– Tiểu đệ cảm ân lão nhân đã chỉ vẽ bí đạo thoát thân, hứa làm giúp một việc cho lão...

– Làm giúp việc gì thế?

– Tiểu đệ hứa giúp lão tìm kiếm một người đàn bà!

– Ai?

– Hứa Xuân Nương, em gái của Hứa Mị Nương.

Xích Ảnh Nhân ngồi bật dậy, hoảng hốt nói:

– Hứa Xuân Nương?

Đinh Hạo động lòng kinh ngạc nói:

– Đúng thế, tên là Hứa Xuân, sao đại ca xúc động như thế?

o O o